

Arrest

nr. 264 179 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2021 diende verzoeker voor de vierde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus.

Op 28 juni 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5a e lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.01.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.01.2021 voor de vierde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde A.F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (TR8579864) op naam van betrokkene, afgeleverd op 30.05.2016 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Spanje op 03.05.2017
- attestation du revenu n°829 dd. 16.04.2018
- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ dd. 25.05.2018
- ‘attestation de prise en charge’ n°163/2018 dd. 11.04.2018
- bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene uit de periode maart 2016 - maart 2017
- attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie (werkjaar 2018-2019)

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 21.04.2020, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 10.08.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (EL7536789) op naam van betrokkene, afgeleverd op 19.01.2021 te Antwerpen
- identiteitskaart Marokko (S701234) op naam van betrokkene
- ‘attestation administrative’ n°141/2018SAA dd. 12.04.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene woonachtig was te Douar Old Mohand in hetzelfde huishouden als zijn broer en diens echtgenote (de referentiepersoon): echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat dit attest geen date vermeldt waarop beiden op dit adres woonachtig zouden geweest zijn.

Tevens, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon sedert 14.11.2013 in België woonachtig is, terwijl betrokkene Marokko verliet op 03.05.2017. Om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat.

Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene minstens 3,5 jaar geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentie- persoon geschonden dreigt te worden.

- 'attestation de administrative' n°578/SAA/2021 dd. 16.03.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene geen job in loondienst uitoefende voor zijn vertrek uit Ain Zohra; echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene dan wel niet actief was in loondienst, maar wel degelijk werkzaam was, met name als handelaar. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
- 'attestation administrative' n°159/2018SAA dd. 24.05.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezit in Ain Zohra; 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°276/2021 dd. 17.03.2021 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko; 'attestation du revenu' n°276/2021 dd. 17.03.2021 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene in 2020 geen belastingaangifte indiende; 'attestation de non immatriculation' (CNSS) n°068894888 dd. 22.03.2021 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet gekend is bij de Marokkaanse Rijksdienst voor Sociale Zekerheid; 'certificat négatif d'enregistrement a la conservation foncière' n°M211050 dd. 24.03.2021 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet geregistreerd staat als zijnde eigenaar van een onroerend goed; echter, het geheel van deze attesten heeft betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko; deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
- bijkomende geldstorting vanwege een derde aan betrokkene dd. 08.06.2018: echter, niet alleen is deze geldstorting niet afkomstig van de referentiepersoon, deze heeft ook betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko; deze geldstorting is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- geactualiseerd 'certificat de célibat' n°143/2021 dd. 16.03.2021 op naam van betrokkene - geactualiseerde verklaringen lidmaatschap De Voorzorg dd. 15.03.2021 en 08.04.2021 op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon en haar gezin
- geactualiseerd uitkeringsattest De Voorzorg dd. 08.04.2021 op naam van de referentiepersoon
- geactualiseerde loonfiches op naam van een derde voor de periode september 2020 - maart 2021
- geactualiseerde attesten dd. 13.04.2021 met vermelding van oa betrokkene als de referentiepersoon waaruit blijkt dat beiden tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen
- bijkomende documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: (deel)certificaten Nederlandse les, inburgeringsattest dd. 26.05.2020
- ongedateerde foto's
- huurovereenkomst dd. 11.07.2016 op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 14.11.2013 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 15.02.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 02.03.2017 toonde betrokkene ten opzichte van de Spaanse overheden aan economisch actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in maart 2017 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen in mei 2017.

Voor zover de voorgelegde geldstortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in de

periode voor zijn vertrek uit Marokko wel degelijk beschikte over de nodige bestaansmiddelen, niet afdoende werd aangetoond dat hij op de voorgelegde sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen en hetbevestiging van bevelen om het grondgebied te verlaten van 02.12.2019, van 10.08.2020 en van 03.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch

Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam in mei 2017 de Schengenzone binnen via Spanje in het bezit van een C visum afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko maar kwam van Spanje naar België waar hij vervolgens 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse schoonzus, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de eerste weigering die zonder bevel was. Betrokkene ging tegen geen van de eerste drie weigeringen in beroep en diende op 13.01.2021 voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een (...)”.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op. Er wordt betoogd dat de bestreden beslissing, die dateert van 28 juni 2021, aan verzoeker werd betekend op 3 juli 2021. De laatste nuttige dag voor het indienen van het verzoekschrift betrof volgens verweerder 2 augustus 2021 terwijl het huidige beroep ingediend werd op 4 augustus 2021.

Bij het berekenen van de beroepstermijn blijkt dat verweerder zich baseert op de E-tracker van Bpost, dat vermeldt dat de bestreden beslissing op 3 juli 2021 betekend werd aan verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt echter dat het postmerk van de brief met de bestreden beslissing 1 juli 2021 vermeldt. Uit de nota met opmerkingen blijkt niet dat verweerder dit betwist. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) beschikte verzoeker over dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing om een beroep in te dienen. Het tweede lid van hetzelfde artikel bepaalt dat indien de kennisgeving van een beslissing gebeurt bij aangetekende brief of bij gewone brief, de beroepstermijn begint te lopen vanaf de derde dag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. Op basis van voormelde vaststellingen dient derhalve te worden geconcludeerd dat de beroepstermijn *in casu* aanvatte op 5 juli 2021, waardoor de laatste nuttige dag om een beroep in te dienen 4 augustus 2021 was.

Artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat voor een gewone aangetekende brief “de datum van het postmerk of, bij verzending bij fax, de datum die het toestel van de Raad vermeldt op de fax, [...] bewijskracht [heeft] zowel voor de verzending als voor de ontvangst of voor de weigering”. Vermits het postmerk bewijskracht heeft voor de verzending, kan een vermelding op E-tracker of een ander stuk van de postdiensten hieraan geen afbreuk doen (RvS 26 juni 2018, nr. 241.904).

In tegenstelling tot wat verweerder betoogt, dient er te worden geconcludeerd dat het onderhavig beroep wel degelijk tijdig werd ingediend.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn synthesememorie voert verzoeker een eerste middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“Verzoekende partij heeft in zijn initieel verzoekschrift de volgende middelen aangehaald:

Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 juncto artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht:

Wat de uiteenzetting nopens het Eerste Middel betreft, wenst verzoeker het volgende te melden/samen te vatten:

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1.

- *Gelet op het gegeven dat het hier gaat om een Marokkaans schoonbroer van een Nederlandse schoonzus;*
- *Gelet op de artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 juncto artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht;*
- *Gelet op het gegeven dat administratieve beslissingen afdoende moeten gemotiveerd zijn;*

1.1.2. In casu zijn de bestreden beslissing van 28.06.2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Eveneens wordt er verwezen naar de definitie van de artikelen 62 juncto artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 juncto artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet;

1.1.3. Verwerende partij stelt het volgende vast in de nota met opmerkingen:

- *dat verzoeker een onontvankelijk verzoekschrift heeft ingediend daar het te laat zou zijn neergelegd;*
- *dat voor het overige verwerende partij geen enkel ander verweer voert;*

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoeker dient aan te tonen dat hij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

- 1) Verzoeker was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;*
- 2) Verzoeker maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;*

Verzoeker toont minstens aan dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Immers, verzoeker is de schoonbroer van een EU burger (lees: Nederlandse schoonzus). Immers, verzoeker was in Marokko ten laste van zijn Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer en ook deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie maakt verzoeker dus niet alleen deel uit van het gezin van de EU burger, maar is hij vooral financieel ten laste van zijn Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Verder verwijst verzoeker naar het arrest RvV n° 225 440 dd. 30/08/2019 (https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a225440.an_.pdf - zie website RvV) waarin het begrip ten laste in het verleden uitgewerkt en toegepast wordt.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, en schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

In casu heeft verzoeker genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoeker van zijn Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer een gezinsband heeft en van hen financieel afhankelijk is, en thans in België ook steeds samenwoont, voldoet verzoeker aan de voorwaarde ten laste te zijn van de EU-burger, zowel in het land van origine of herkomst en in België.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op geen enkele wijze ernstig afdoende overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoeker zijn om de bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) te nemen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Aangezien verzoeker zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in zijn Eerste Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, samenvat en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

Verwerende partij voert geen verweer ten gronde.”

3.1.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Ze laat verzoeker toe om hem rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt. Verzoeker beweert dan wel dat de motivering niet afdoende is maar brengen dienaangaande geen enkel concreet argument bij.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet kan worden afgeleid dat verzoeker in zijn land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker maakt duidelijk dat hij het niet eens is met deze beoordeling.

Door louter de motivering van de bestreden beslissing tegen te spreken, voert verzoeker echter geen concrete elementen aan die niet in rekening werden genomen. Op basis van zijn summier betoog kan dan ook niet worden aangenomen dat het kennelijk onredelijk of onjuist is om te stellen dat er niet blijkt dat verzoeker in Marokko deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonzus.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk ten laste was van zijn schoonzus, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 2 maart 2017 aan de Spaanse overheden verklaarde economisch actief te zijn als handelaar. In deze hoedanigheid zou verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verweerder motiveert dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat hij in maart 2017 over voldoende bestaansmiddelen beschikte om nadien in mei 2017 te claimen dat hij onvermogen was in Marokko. Bovendien wordt erop gewezen dat de geldstortingen die verzoeker voorlegt in het kader van zijn huidige aanvraag, niet afkomstig zijn van de referentiepersoon en daarenboven betrekking hebben op de situatie van na zijn vertrek uit Marokko. Verder motiveert de bestreden beslissing dat er evenmin een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon voorhanden is.

Opnieuw beperkt verzoeker zich ertoe te herhalen dat hij in Marokko wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon, zonder concrete elementen aan te voeren ter ondersteuning van zijn betoog. Hiermee wordt echter geenszins aannemelijk gemaakt dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

3.1.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van vreemdelingenwet, wordt dit middelonderdeel, gezien de nauwe samenhang, samen besproken met het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede Middel : Schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met de schending van het hoorrecht.

Wat de uiteenzetting nopens het Tweede Middel betreft, wenst verzoeker het volgende te melden:

2.1.1. *Na een verwijzing van de inhoud van artikel 8 EVRM gaat verzoeker verder in op de inhoud van artikel 8 EVRM.*

2.1.2. *Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.*

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

2.1.3. *Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en haar gezin.*

2.1.4. *Uit het administratief dossier blijkt kort samengevat immers het volgende:*

- *Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker de Marokkaanse schoonbroer is van zijn Nederlandse schoonzus;*
- *Dat verzoeker samen met zijn schoonzus en broer een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.*
- *Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.*

- *Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.*

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Naast dit alles verwijst verzoekend partij naar de schending van het hoorrecht, zoals het vervat is een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf).

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat. Dat artikel 8 EVRM juncto het hoorrecht geschonden zijn.”

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94), vallen banden met andere gezinsleden of familieleden enkel onder de bescherming van het voormelde artikel indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekers schoonzus en broer België, maar oordeelde dat verzoeker niet behoort tot hun kerngezin. Daarenboven wordt hun afhankelijkheidsrelatie betwist. Verweerder betoogt dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de betrokkenen ook een leven kan opbouwen en dat uit niets blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het niet ter betwisting dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied, dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privéleven en gezinsleven precair was. Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat verzoeker zich naar eigen inzicht op het grondgebied zou mogen vestigen, zonder aan de verblijfsreglementering te voldoen, louter omwille van het feit dat hij hier familie heeft. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zou leiden in hoofde van de Belgische Staat.

Met betrekking tot de beoordeling van het gezinsleven overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geldt dezelfde maatstaf.

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de hoorplicht zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT